

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: To Jomfruer.

Citation: Andersen, H. C.: "To Jomfruer.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 317. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid104506.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

To Jomfruer.

Har Du nogensinde seet en Jomfru? Det vil sige, hvad Brolæggerne kalde en Jomfru, En til at stampe Steenbroen med. Hun er heel af Træ, bred forneden med Jernring om, og smal foroven med Stok, den er hendes Arme.

Inde i Materialgaarden stod der to saadanne Jomfruer, de stode mellem Skovle, Favnamaal og Hjulbør, og der var det rygtedes, at »Jomfruen« ikke længer skulde kaldes »Jomfru«, men derimod »Stempel«, og det er den nyeste og eneste rigtige Benævnelse i Brolæggersproget, for hvad vi Alle i gamle Tider kaldte en Jomfru.

Nu er der mellem os Mennesker Noget, man kalder: »emanciperede Fruentimmer,« hvortil regnes Institutbestyrerinder, Jordemødre, Dandserinder, der kunne staae paa eet Been i Embedet, Modehandlerinder og Vaagekoner, og til den Række »Emanciperede«, sluttede sig ogsaa de to *Jomfruer* i Materialgaarden; de vare Jomfruer ved Veivæsenet, og de vilde paa ingen Maade opgave deres gode, gamle Navn og lade sig kalde »Stempel!«

»Jomfru er et Menneskenavn«, sagde de, »men Stempel er en Ting, og vi lade os ikke kalde en Ting, det er at skjeldes ud!«

»Min Forlovede er istand til at slaae op med mig!« sagde den Yngste, der var forlovet med en *Rambuk*, det er saadan en stor Maskine, der driver Pæle ned og altsaa gjør i det Svære, hvad Jomfruen gjør i det Fine. »Han vil have mig som *Jomfru*, men maaskee ikke som Stempel, og altsaa kan jeg ikke lade dem døbe mig om!«

*****
----- 318

»Ja, jeg lader før mine to Arme knække af!« sagde den Ældste.

Hjulbøren havde dog en anden Mening, og Hjulbøren var Noget, den ansaae sig for en Qvart Karreet, idet den gik paa eet Hjul.

»Jeg maa dog sige Dem, at det, at kaldes *Jomfru* er temmeligt almindeligt og ikke nær saa fiint, som at kaldes *Stempel*, thi ved at føre *det* Navn, kommer man i Række med Signeterne, og tænk paa Lovens Signet, det er det, der *gjør Lovens Segl. I Deres Sted vilde jeg opgave Jomfruen!«

»Aldrig! det er jeg for gammel til!« sagde den Ældste.

»De kjender nok ikke Noget, som kaldes den europæiske Nødvendighed!« sagde det ærlige, gamle *Favnemaal*. »Man maa begrændses, underordne sig, føie sig i Tid og Nødvendighed, og er det en Lov, at Jomfruen skal kaldes Stempel, saa maa hun kaldes Stempel. Enhver Ting har sit Favnamaal!«

»Saa vilde jeg dog heller«, sagde den Yngste, »lade mig kalde Frøken, naar galt skulde være, Frøken smager dog altid lidt af Jomfru!«

»Men jeg lader mig heller hugge til Pindebrænde!« sagde den gamle Jomfru.

Nu gik det til Arbeide; Jomfruerne kjørte, de bleve lagte paa Hjulbøren, og det var altid fiin Behandling, men Stempel bleve de kaldte.

»Jom-!« sagde de, idet de stampede mod Steenbroen; »Jom-!« og lige vare de ved at sige heelt ud Ordet: »Jomfru,« men de beed Ordet kort af, de toge det i sig igjen, for de fandt, at de ikke engang burde svare. Men indbyrdes tiltalte de altid hinanden med Navnet Jomfru, og priste de gode, gamle Dage, da man kaldte enhver Ting ved sit rette Navn, og kaldtes Jomfru, naar man var en Jomfru; og det bleve de begge To, thi *Rambukken*, den store Maskine, slog virkeligt op med den Yngste, han vilde ikke inklade sig med et *Stempel*.

*